

PRESENCIA

L'hora del llop

L'arribada d'exemplars solitaris fa preveure una població estable en el futur i obre el debat en el sector ramader

Cas Gürtel, la festa del PP

825316-11719676

L'ATENEU
ÉS CASA
TEVA! Tens més de 170 entitats al teu abast

Federació d'Ateneus de Catalunya www.ateneus.cat

EL PUNT AVUI+

2,50€

Edició de Lleida

DIUMENGE • 1 d'abril del 2018. Any XLIII. Núm. 14593 - AVUI / Any XL. Núm. 13463 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P6-17

Testimoni de dignitat

1-0

MIG ANY • Sis mesos després de la celebració del referèndum es manté viu l'orgull dels que van defensar les urnes i van patir les càrregues policials

“ Els de la mesa vam entrar entre aplaudiments. No semblaven les sis del matí, la gent estava molt enèrgica

Plàcid Masvidal
ESTUDIANT INFORMÀTICA BIOMÈDICA

“ Tothom tenia ganes de tocar les urnes. Era com una processó laica, com la rua de la Champions

Sergi Mir
COORDINADOR CALDES DE MALAVELLA

“ Quan intentava dialogar amb la policia, em pegaven amb les porres; era clar que venien a pegar

Samuel Colomer
BOMBER

“ Estic molt tranquil·la, no em considero culpable de res i sé que no he fet mal a ningú

Montse Mindan
ALCALDESSA DE ROSES

“ Els que declarem no ens hem d'inventar res, només hem d'explicar la veritat, tal com va passar

Carsten Trauzettel
DENUNCIANT CÀRREGUES POLICIALES

“ Un company va gravar des de terra les imatges. Es va haver d'estirar per salvaguardar la seva integritat

Albert Pié
ADVOCAT. DEGÀ COL·LEGI MANRESA

L'ESPORTIU

Futbol

Punt d'orgull del Barça en un partit espès a Sevilla

Suárez i Messi, que va sortir en la segona part, empaten en un minut un matx que els de Valverde perdien per 2 a 0

Suárez celebra el primer gol, en el minut 87 ■ REUTERS

PER FI EL MANTENIMENT
DEL TEU ASCENSOR
A MIDA

MANTENIMENT
JAERAHORA

www.citylift.net

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Marina Llansana

El funcionari d'Estremera

Un dels testimonis que més m'han colpit aquests darrers dies, per emotiu i per inesperat, és el d'un funcionari de la presó d'Estremera. Es diu José Ángel Hidalgo i va escriure un article al diari digital *Ctxt* dient que se sentia utilitzat com a funcionari perquè li feien "resoldre de forma ignominiosa un problema que és només polític", i explicant que sentia vergonya de veure els presos polítics catalans tancats injustament al centre penitenciari on treballa (justament el centre que registra més agressions a funcionaris de tot Espanya).

A més de relatar amb detall com és la seva feina del dia a dia, el funcionari explicava a l'article que ara se li fa insuportable anar a treballar, que sent la "vergonya democràtica d'haver de patir l'espectacle de cinc homes atrapats a la presó per "crims polítics". I remata: "Aquesta vergonya no és només meua o dels meus companys funcionaris, és la vergonya de tot un país, Espanya, que sempre decep, sempre fracassa i

No acostumem a sentir testimonis que des de la 'meseta' es compliquen la vida denunciant la vergonya democràtica d'Espanya

sempre fereix."

No estem acostumats a sentir testimonis com ell, persones que des del cor de la *meseta* decideixen complicar-se la vida i alçar la veu en contra del poderós aparell mediàtic, polític, policial i judicial de l'Estat per dir que això que fan contra els catalans és una vergonya democràtica.

Al cap de vint-i-quatre hores d'haver publicat l'article, el funcionari d'Estremera va rebre notícies d'Institucions Penitenciàries: la secretària general l'ha citat per demà, dilluns, i li han aconsellat que hi vagi acompanyat d'un advocat.

Hidalgo demà es convertirà, probablement, en una nova víctima de la manca de llibertat d'expressió d'un Estat que segresta novel·les, fa retirar obres d'art de fires, que empresona cantants per les lletres de les seves cançons, i que ara també castiga funcionaris per escriure articles. Però haurà servit, i molt, el seu article carregat de valentia i dignitat, entre d'altres coses per posar en evidència els silencis clamorosos de tants "demòcrates" d'allà i recordar-los què és la vergonya.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Camp de ferits

En un article de fa un parell d'anys, quan ja es veia venir que "el tenim pressa" de l'independentisme que professo no ens podia conduir a res de bo perquè no teníem prou força, vaig afirmar que al final, a l'hora de recollir els ferits, encara ens hauríem de feriar de Miquel Iceta, reducció i personificació del PSC. M'esperava una reacció contrària dels excitats, però cap no em va dir res. Potser perquè no em llegeixen, potser perquè em tenen per impossible, potser perquè m'han situat en la condició de *patum*. Potser perquè llavors Iceta no havia donat suport a l'article 155 dissolvent que desconeixíem. Vaig afegir un altre nom, en el servei d'ambulàncies: Josep Antoni Duran Lleida. Duran s'ha marginat amb agror a la sang de la política activa, i no podem, per ara, comptar amb el seu equip de transfusions. En canvi, han sorgit els Comuns. El seu líder al Parlament, Xavier Domènech, ha insistit dues o tres vegades des de la trona a formar un govern d'àmplia base o un govern amb amplis suports per poder administrar el país i ser eficaç davant l'agressivitat

“La unió de les forces catalanistes és més que aconsellable

inusitada de la política espanyola i de l'Estat tot sencer. Miquel Iceta s'hi ha afegit, o hi ha coincidit. La reacció contra ell ha estat duríssima. S'ha d'entendre: el seu suport al 155 el descredita per molt que n'hagués volgut impedir l'aplicació en les hores crítiques del 26 d'octubre, quan el president Puigdemont rumiava si convocar les eleccions que al vespre de l'endemà va acabar organitzant Mariano Rajoy després de destituir tot el govern. Iceta, polític brillant però contradictori i que no és capaç ni d'un gest de simpatia o solidaritat amb els familiars dels polítics col·legues seus empresonats,

no pot esperar que l'independentisme accepti d'entrada la seva "mà estesa". L'ha de fer purgar, és clar, i s'ha de sentir dir els retrets del seu antic coreligionari Ernest Maragall, ara situat a ERC. Però: fins quan? La unió de les forces catalanistes és més que aconsellable, i en política, ja se sap, no hi ha rancors que durin mil anys. "No estés eternamente enojado", deia una antiga cançó de Setmana Santa adreçant-se a Déu. I avui és Pasqua.

Et giris per on et giris, tot és un camp de ferits: empresonats, exiliats, detinguts a cada hora, la Generalitat desactivada, els Mossos comanats des de Madrid... El president Puigdemont, tancat a la presó alemanya de Neumünster. "Münster" vol dir "monestir" però tot és monstrosos. Els partidaris del "com pitjor, millor" poden estar contents i recomanar una major tensió de la corda. Uns altres som partidaris de la distensió, el diàleg i l'acord. Més presons i calvari, no. Si acord i diàleg no són possibles amb l'Estat embogit, que ho sigui entre nosaltres per estovar-lo, acumular força i reanimar el país. Bona Pasqua.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchell (Producció) i Antoni Dalmáu i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/h62gox>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

www.defensaexili.org

Avui, quan es compleixen sis mesos clavats de l'1-O (que és aquell dia del qual tots i cadascun de nosaltres recordarem per sempre més on érem), hi continua havent moltes preguntes circulant. La més repetida, és clar, és la de com acabarà tot plegat. És la més repetida i la més complicada de contestar, i per més optimista que la internacionalització del conflicte ara mateix convidi a ser, a mi em fa l'efecte que tot plegat dependrà justament de fins on estem disposats a arribar per defensar el que va representar aquest 1-O que avui compleix mig any de vida. Una de les maneres de defensar-lo (i de defensar el seu resultat, és clar) deu ser anotar-se a l'agenda la manifestació que hi ha convocada a Barcelona per al dia 15. Sí, sí, una altra, una altra manifestació. I les que vindran. Perquè si ens cansa i no estem disposats a sortir al carrer cada cop que calgui per protestar contra

“Avui, quan es compleixen sis mesos de l'1-O, hi ha diferents formes d'ajudar els qui el van fer possible

l'existència de presos polítics és que tenim un problema. I què més podem fer per defensar l'1-O?, es pregunten alguns. Probablement, moltes altres coses. Però ara mateix ens n'han proposat una altra, que és visitar el lloc web que s'ha posat en marxa aquesta setmana “per obrir una via de suport a les necessitats puntuals de defensa jurídica, seguretat i suport logístic al

130è president de la Generalitat, Carles Puigdemont, així com a la resta de persones i professionals exiliats que ho necessitin”. Són aportacions de 25 euros, 50, 100, 1.000 o el que vostès vulguin. Però, a la pregunta aquella de “com els puc ajudar?”, ara ens hi han donat resposta. A Puigdemont i als consellers exiliats a Brussel·les, se'ls pot ajudar anant a www.defensaexili.org; als familiars dels presos (que s'han de pagar un munt de desplaçaments), anant a www.adretscivils.cat, i per ajudar Clara Ponsatí en la seva defensa, anant a www.crowdjustice.com/case/defendclara. O sigui, que per a la pregunta aquella de “com els podem ajudar?” a hores d'ara ja hi ha una resposta. Per respondre'ls allò de “què més podem fer?” i “com acabarà tot plegat?”, només els puc donar un consell. Continuin atents a les seves pantalles i, és clar, siguin optimistes.

EDITORIAL

L'1-O, mig any després

Avui es compleixen sis mesos de la celebració del referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre i de l'actuació violenta de la policia espanyola contra la resistència pacífica dels ciutadans als col·legis electorals. No es pot encara avaluar la dimensió que en termes històrics tindrà aquella data per a Catalunya i per a Espanya, més enllà de la repetició de patrons de conducta entre una Catalunya que vol fer el seu propi camí i una Espanya que li ho impedeix per la força. Del que no hi ha cap dubte és que hi haurà un abans i un després d'aquest 1 d'octubre del 2017, per als catalans i probablement també per als espanyols.

Els poders de l'Estat espanyol s'han conjurat per criminalitzar-lo, però l'1 d'octubre va ser senzillament l'intent de decidir democràticament si els catalans volen continuar dins de l'Estat espanyol o recuperar la seva plena sobirania i esdevenir un estat independent, tal com han fet altres països al llarg de la història. Un exercici pacífic i democràtic de sobirania, reclamat per una amplíssima majoria de la població catalana i impulsat per un govern legítim, sorgit d'un parlament escollit pels ciutadans.

Sis mesos després, en queda la mobilització de gairebé 3 milions de votants en unes condicions extremes; unes imatges inesborrables a Catalunya i impactants a tot el món de la violència policial contra la dignitat d'uns ciutadans que van defensar les urnes amb el seu cos; un mandat qüestionat, però ratificat pel resultat de les eleccions imposades del 21 de desembre, que Madrid es nega a acceptar, i la repressió autoritària i venjativa de l'Estat, amb l'autogovern liquidat, polítics i líders socials a la presó, l'exili o al banc dels acusats i una incapacitat manifestada per afrontar aquest conflicte polític amb un altre argument que no sigui la imposició i la força.

De reüll

Montse Oliva Vilà

Una líder escapçada

En espera del que pugui afegir en la compareixença de dimecres a l'Assemblea de Madrid, les explicacions que va improvisar Cristina Cifuentes sobre el tripijocs del màster no són creïbles. I les contradiccions amb el rector de la Universitat Rey Juan Carlos encara fan més evidents que el que hi ha de fosc darrere la polèmica titulació no és tant que hi hagi “foc amic” que la vulgui fer desaparèixer de la cursa successòria al capdavant del PP estatal –que també – sinó la manera gens neta en què es va dur a terme l'aprovat. La presidenta de la Comunitat

Les explicacions improvisades per Cifuentes no són gens creïbles

de Madrid s'ha volgut treballar una imatge d'*outsider*, ha pretès allunyar-se de l'etiqueta de conservadors de l'equip de Rajoy. I, en una ciutat on conviu la dreta més rànica i un centreesquerra orfe, Cifuentes ha volgut emular l'estratègia que tants èxits va atorgar a Ruiz-Gallardón, antic

referent del PP madrileny que, al final del seu trajecte, va exhibir la seva veritable essència ultradretana. L'exministre tenia aspiracions presidencials, i ara ja ningú no es recorda d'ell. Cifuentes les tenia fa quatre dies, i ja se'n pot oblidar. I si es manté al capdavant de la Comunitat és perquè Cs no compleix res del que firma. Segons l'acord de govern, les mentides del màster haurien de ser causa de retirada del suport i si no ho fa ara és potser perquè, un any abans de les autonòmiques, prefereix tenir al davant una líder escapçada per intentar prendre-li el poder per la via de les urnes.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Mariano Rajoy

Incapacitat política

Avui es compleixen sis mesos del referèndum de l'1-O i la situació actual té un culpable principal, el president del govern espanyol, Mariano Rajoy. Rajoy ha estat incapaç, des del 2012, de trobar una sortida política a una crisi política i està duent els dos països a un atzucac.

DIRECTOR DE CINEMA

Josep Maria Forn

Una vida per al cinema

Josep Maria Forn compleix, dimecres que ve, 90 anys. Tota una vida dedicada al cinema de qui va dirigir 'Companys, procés a Catalunya', 'La piel quemada' i 'El coronel Macià' i que ha recollit tot tipus de premis, Gaudí, Creu de Sant Jordi... Compromís amb el cinema i amb el país.

PRESIDENTA DE LA DIPUTACIÓ DE BARCELONA

Mercè Conesa

Promoció i sostenibilitat

D'acord amb una idea de la Diputació de Barcelona, aquest ens i la Generalitat han començat a treballar en la recuperació de prop de 250 quilòmetres de camins per a vianants i bicicletes a l'entorn dels rius Llobregat, Anoia i Cardener. I tot, respectant la sostenibilitat dels espais.

Tal dia com avui fa...

1 any **Preavis penal**
El govern de Mariano Rajoy porta al Constitucional el pressupost i l'insta a amenaçar Carles Puigdemont de dur-lo als tribunals.

10 anys **Relació UDC-CDC**
CDC debatirà en el seu congrés la seva relació amb UDC. Artur Mas inclourà la reflexió com a punt central de l'assemblea del juliol.

20 anys **Enfrontament**
El Banc d'Espanya i el govern espanyol s'enfronten per la baixada de tipus. L'executiu aposta per un descens, contra l'opinió de Luis Ángel Rojo.

Full de ruta

Joan Rueda

No cal xiular

El Barça i el Sevilla jugaran d'aquí a tres caps de setmana la final de la copa del Rei. I, com passa darrerament, ja que el Barça ens ha acostumat a jugar-ne moltes, com més s'costa la data, més s'escalfa el partit amb arguments que no tenen res a veure amb el futbol. De futbol, només un apunt: tot i que el Sevilla ha fet aquest any partits de molt mèrit, el Barça és favorit i si juga com sap no ha de tenir problemes per aconseguir el primer títol de la temporada. Però, com també ha passat en els darrers anys, sobretot per un interès estrany que ens arriba des de les Espanyes, en els dies previs i posteriors a la final es parlarà més de política que de futbol. I, sobretot, si el Barça s'imposa.

L'escalfament del partit s'ha iniciat ja. Curiosament, 20 dies abans de la final s'ha sabut que el Tribunal Superior de Justícia de Madrid ha fallat que la prohibició d'entrar estelades al camp en la final del 2016 era correcta. Tot i que alguns han volgut extreure d'aquesta sentència que no es podran

S'acosta una nova final de copa i, com sempre, la política també en serà protagonista. Cal xiular el rei? No cal. Ni això es mereix. Donem-li l'esquena.

entrar estelades al camp en la final de copa del dia 21, la sentència no en diu pas res i només valida una actuació concreta, la del 2016. Ara, segurament algú deu estar pensant posar en marxa la mateixa prohibició, i fer-ho quan políticament interessi més a Madrid... per exemple, quan hi hagi alguna operació contra la corrupció del PP.

Ara, el tema estrella, de nou, serà la xiulada al rei, el que va validar l'"a por ellos" en el discurs del 3-0. Doncs jo crec que no se l'ha de xiular. Ni això es mereix. El que es mereix és que el públic i el FC Barcelona es prenguin la final com el que és, una festa esportiva, però que tinguin sempre present la situació d'excepcionalitat que viu el país. I una manera de fer-la notar és obviar el monarca. Com deia, ni una xiulada es mereix. Quan el rei arribi a la lotja i els altaveus de l'Estadi Metropolità de Madrid ens intentin deixar a tots sords amb l'himne de l'Estat, no cal xiular. Posem-nos d'esquena per mostrar el nostre respecte als de casa i el nostre rebuig a qui ens reprimeix.

Tribuna

Josep Maria Uyà. Doctor en filologia i ensenyant

Prou (2)

Mentre les coses segueixin igual, aquest articulista titularà igual el seu article, car els motius de l'article anterior es mantenen incòlumes. De fet, encara estan pitjor. I com que cada dia passen coses que emboliquen més i més aquest procés que va néixer *in albis* i inconscientment fa vuit anys, arran de la sentència sobre l'Estatut, cal una vegada i una altra prendre perspectiva àmplia del passat i mirar lluny cap al futur, tot sostinent el present sense fer cap més ximplera (cosa que no passa, a criteri d'aquest articulista: dijous es van presentar al Parlament quatre disposicions merament declaratòries, buides i repetitives, sense cap possibilitat executiva, i el que és pitjor, sense cap ganes de possibilitat executiva).

EL PRIMER GRAN ERROR dels dirigents d'aquest procés fou la fugida endavant del Sr. Mas. Unes setmanes abans no donava tot pel concert econòmic. Unes setmanes després, posava termini a la independència: 18 mesos. Incomprensible i inadmissible. I tots sabem per

què fugia endavant el Sr. Mas. Doncs bé, a hores d'ara és gairebé segur que ell no anirà a la presó. ERC no hagués hagut de pujar mai a aquest cavall suïcida.

SEGON GRAN ERROR: o referèndum o referèndum, proclamat pel president Puigdemont. Qui l'assessorà? Si l'Estat espanyol, o sigui Castella, no pot admetre ni en deliri el trencament del que per a ells és Espanya, com se li acut, davant la patologia greu que pateixen la majoria dels dits espanyols, llançar-se a un repte de sí o sí? És evident que els altres atacaran amb tot i no els importarà gens el mal fet. Puigdemont havia d'haver engegat els famosos 18 mesos a dida i havia d'haver començat una llarga i lenta campanya de consolidació nacional, seduint el votant no independentista i afirmant l'independentisme tot creant les estructures d'estat sense aixecar sospites. Hi ha qui diu que financerament la Generalitat ja no era res i per tant no hi havia autonomia. I que els líders convergents es van llançar endavant per salvar el país. Ni cas. No només no han salvat el país, sinó

que ens han dut a una tristesa i opressió insuportables. ERC també s'ha equivocat en això, greument. I no cal dir el maximalisme de les CUP.

TERCER GRAN ERROR, relacionat amb el segon: quan un fiscal general d'un estat, i el rei mateix d'aquest estat, proclama que la unitat del país, Espanya, està per sobre de la llei (!!!!!), vol dir que la llei emana d'un concepte no democràtic i providencial. Vist això, no hi ha manera de queixar-se sobre el seu actual comportament: el seu deliri està per sobre de qualsevol justícia vertadera. Per tant, mai de mai es pot caure en mans de jutges així. Mai, ningú, hauria d'haver anat voluntàriament a la presó. Tots haurien de ser a l'exili. I tots en recerca i captura, i cada cop que incriminen algú o n'hi ha la sospita, cap a la Jonquera i amunt. Ni un pres hauríem de tenir, ni un.

PRIMER ENCERT: tornar a la transversalitat del dret a decidir: el dret a un referèndum, com Escòcia. Ni més, ni menys. La resta, un error deplorable.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Si ens falla Europa, l'EFTA

■ Tot s'ha precipitat i pot ser que quan tot ho veiem negre aquest últim esdeveniment de la captura del president sigui en realitat la solució. Alemanya ha de mesurar molt el que fa. No es pot permetre tornar a equivocar-se com va fer amb el president Companys. Em direu que no té res a veure amb els temps actuals de democràcia? Doncs jo crec que una mica sí que hi té a veure, ja que crec que no hi ha massa diferència entre l'Espanya de M. Rajoy i la Turquia d'Erdogan, a la qual Merkel li permet tot mirant cap a una altra banda.

Evidentment, la geopolítica europea dels estats pesa molt i no podem esperar gaire res d'aquest club privat que es fan favors entre ells i es van tapant les vergonyes; però dos milions de catalans que votem constantment in-

dependència sumats als familiars directes que no poden votar i els demòcrates que sense ser independentistes no admeten la regressió de llibertats a què hem arribat, això representa més d'un total de quatre milions de persones pel cap baix.

Aquesta és la nostra força, i l'hem de fer servir amb intel·ligència. I una primera opció crec que és fer saber a Europa que, segons al que ens aboquin amb les seves decisions, un primer pas pot ser demanar accedir a l'EFTA, on segurament serem més pocs (s'ha de veure si el Regne Unit després del Brexit no s'hi torna a incorporar), però més ben tractats... Proposo, com a pressió, que si Europa no ens vol com el que som, catalans, procedim a obtenir el màxim de signatures perquè Catalunya demani la seva entrada a l'EFTA.

PERE PAJEROLS CASAS
Berga (Berguedà)

I ara què?

■ Sí, ja ho sé, torno a preguntar: "I ara què?" Cada dia hi ha més polítics nostres tancats a la presó o exiliats. És com un malson, és tan increïble... No m'ho puc creure. I per una nit els carrers han estat nostres. I ara què? Ja està? Ja podem tornar a casa? No és des de casa com guanyarem aquesta lluita. Només nosaltres farem que els nostres polítics tornin a casa i que els carrers siguin per sempre nostres, de tot-hom, pensi el que pensi, perquè és així com són les coses en democràcia. No els podem fallar i si fa falta anirem a les presons a exigir el seu alliberament. Ni un pas enrere. Som nosaltres els qui hem d'escollir el nostre president.

VICTÒRIA PIJUAN
Barcelona

Torrent

■ Pensava que no quedava a Catalunya cap polític amb

sentit comú. Però m'he animat en sentir Inés Arrimadas demanant la dimissió del president del Parlament, Roger Torrent. Efectivament, aquest, en la seva actuació, en cap moment ha estat conscient del que el seu càrrec porta implícit: representar tots els catalans. Està sent un executor d'ERC i d'en Puigdemont i no treballa d'acord amb el lloc que ocupa. Irresponsabilitat, partidisme... Quants qualificatius més podríem adjudicar-li. Així no, així no es pot construir i viure en una democràcia. Estan jugant amb Catalunya, amb els catalans i amb les institucions com si d'un pati d'institut es tractés. Apel·lo al seny i exigim "la resta dels catalans" un govern que es deixi de sentimentalismes i d'històries i comenci una nova etapa on recuperem el seny i el sentir comú.

PILAR CRESPO ÀLVAREZ
Terrassa (Vallès Occidental)

La frase del dia

“Que tothom ho tingui clar: no claudicaré, no renunciaré, no em retiraré”

Carles Puigdemont, PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Tribuna

Lluís Foix. Periodista

Pirates invisibles

Una de les raons per les quals va caure la Unió Soviètica va ser que el dret individual i col·lectiu eren menystinguts. Una societat jurídicament insegura no pot progressar ni socialment ni econòmicament. Les revolucions de tota mena van per davant i acceleren el curs de la història trencant coses velles i creant-ne de noves. Però després arriba el dret i ordena els avenços aconseguits.

UN DELS PROBLEMES MUNDIALS més inquietants és la pirateria sòrdida i tramposa que actua sense escrúpols en el món del coneixement, de la informació i de l'opinió. L'escàndol de Facebook ha de ser el començament d'un redreçament de les barbaritats que es perpetren en nom nostre sense que només ho sàpiga una gran empresa tecnològica que guanya molts diners i que trafica amb la intimitat de més de mil milions de persones d'arreu del món. Els negocis que més prosperen en el món digital depenen més de la confiança que se'ls atorga que de la tecnologia de què disposen.

MARK ZUCKERBERG ÉS UN GENI que ha construït Facebook i s'ha situat entre les deu persones més riques del món. És el prototip de persona jove, desinhibida, vestida amb senzilles samarretes grises que va insinuar fa poc que es podria presentar a les eleccions dels Estats Units l'any 2020. No té grans fàbriques ni molts assalariats. Té dades de multituds que utilitzen la seva plataforma de franc, sense pagar res i sense que suposi cap esforç per convertir-te en un dels seus seguidors habituals amb graus d'addicció intenses. A aquestes plataformes i a d'altres eines del món d'internet els hem abocat la nostra intimitat sense saber el que podien fer-ne de les nostres aficions, gustos i comportaments rituals.

ICOM QUE LA GLOBALITZACIÓ no té cap mena de regulació s'han aprofitat del buit legal per operar des de països on la càrrega

fiscal és més baixa o insignificant. La vulnerabilitat d'internet no s'ha descobert des del món acadèmic, polític o periodístic. Han estat els delators que des de dintre dels sistemes informàtics han divulgat tota la informació a què tenien accés. Julian Assange està captiu des de fa més de cinc anys a l'ambaixada d'Equador a Londres per haver esbombat els secrets del Departament d'Estat nord-americà. Edward Snowden treballava per a la seguretat nacional americana i un bon dia també va fer públics molts dels secrets de la política interior i exterior dels Estats Units. Avui es troba en algun lloc de Rússia, protegit per Putin i facilitant tota la informació que els interessos del Kremlin puguin necessitar.

LES DECLARACIONS de Christopher Wylie, un dels cervells de l'empresa Cambridge Analytica, fan esgarrifar. Parla de les dades personals que formen part integral de la digitalització de la societat. Afirmar que sense l'ajut de les dades que Facebook va entregar a la companyia que està promovent la dreta alternativa nord-americana, el Brexit no hauria guanyat ni tampoc Do-

nad Trump seria president. Darrere d'aquesta empresa hi ha Steve Bannon, exassessor de la campanya de Trump i destituït poc després de formar part de la nova administració a Washington. Bannon és una peça clau del conservadorisme més radical i ranci que influeix a tot Occident.

REPRESENTA LA VERSIÓ MÉS DESCARADA de la propaganda, de les *fake news*, de les mitges veritats i de la manipulació de dades per tal d'influir en el comportament electoral de milions de votants. Mark Zuckerberg ha estat cridat a declarar davant d'un comitè del Parlament britànic. No s'hi ha presentat. Gairebé no ha parlat des que l'escàndol de la venda de dades a l'empresa Cambridge Analytica ha fet baixar el seu valor en borsa més d'un quinze per cent. No anirà als Comuns britànics però sí al Congrés dels Estats Units.

ELS NEGOCIS DE FACEBOOK es basen en tres elements: fer que milions d'usuaris estiguin pendents dels programes de la seva pantalla, recollir dades sobre el seu comportament i aficions i convèncer empreses publicitàries que paguin milions d'euros perquè anunciïn productes que vagin a segments socials triats i determinats. Són operacions invisibles que circulen per les xarxes i que activen desitjos de gent que no té temps ni ganes de destriar el gra de la palla en el món de la informació i de l'opinió.

INTERNET S'HAURÀ DE CONSIDERAR un servei públic amb les regles que es determinin per tal de protegir l'interès general. No pot ser una jungla de mercenaris de la mentida, de les trampes i dels pirates, creant una espiral de notícies falses que porten a la confusió i a la pèrdua de confiança en la realitat. Internet i totes les seves derivades és un invent revolucionari que ens permet viure perfectament informats. Per al que no pot servir és perquè estiguem tots enganysats sense saber-ho.

“Internet s'haurà de considerar un servei públic amb les regles que es determinin per tal de protegir l'interès general”

De set en set

Matthew Tree

L'adversari

La LBC és una ràdio britànica amb més de dos milions d'oients. Cada diumenge l'ex primer ministre d'Escòcia, Alex Salmond, hi té un programa (*Salmond on Sunday*) en què parla de l'actualitat i convida els oients a trucar-li per donar les seves opinions al respecte. També hi entrevista tres o quatre persones rellevants. Diumenge passat, més de la meitat del programa va ser dedicat a la retenció de Puigdemont, les redetencions de Romeva, Rull, Turull, Forcadell i Bassa, la fugida a l'exili de Marta Rovira i, sobretot, de l'empresonament continuat de Forn, Junqueras, Sánchez i Cuixart. Una de les persones entrevistades, precisament, va

Creieu que la millor manera de tractar els vostres adversaris polítics és ficar-los a la presó?

ser la companyia d'aquest últim, Txell Bonet, que va explicar que Cuixart no era un polític sinó el president de l'associació cultural més gran d'Europa. També va descriure els viatges interminables dels familiars dels presos: 650 quilòmetres d'anada i 650 de tornada per parlar als presos darrere un vidre, un cop a la setmana. Al llarg de cinc mesos, la Txell i el seu fill han fet 30.000 quilòmetres. (El fill, per cert, aviat celebrarà el seu primer aniversari amb son pare a Soto del Real, en un vis-a-vis). Acabada l'entrevista, en Salmond va fer la primera pregunta als oients: “Creieu que la millor manera de tractar els vostres adversaris polítics és ficar-los a la presó?” Bona pregunta. A fi de comptes, és la pregunta del milió. Quina llàstima que el Sr. Rajoy no entén l'anglès –i menys, m'imagino, quan es parla amb un accent escocès.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

**Puigdemont
deixa clar que
no renunciarà**

L'ANC es manifesta avui a la Porta de Brandenburg de Berlín per una "solució política"

**Vies blaves al
costat dels rius
per a vianants
i bicicletes**

La Diputació de Barcelona i el govern posen en marxa un pla de 243 quilòmetres

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

1 D'OCTUBRE

Ràbia i orgull

REFERÈNDUM Catalunya dona un exemple de democràcia amb 2,2 milions de votants en l'1-O **REPRESSIÓ** L'Estat espanyol s'acarnissa amb les càrregues policials i les denúncies generals **REACCIÓ** La societat civil, però, s'enforteix i reacciona

Mayte Piulachs
BARCELONA

Avui es compleix mig any de la celebració del referèndum per l'autodeterminació de Catalunya. L'1-O ja és una data vital en la història catalana i del seu allunyament de l'Estat espanyol i d'un govern del PP, que no en va tenir prou que el Tribunal Constitucional (TC) declarés "il·legal" la votació, sinó que la va voler reprimir en considerar-la "delictiva".

El mateix ha fet el poder judicial, en no entendre el referèndum com l'exercici d'un dret, sinó com un pas "indispensable" per declarar la independència i "trencar" Espanya. Per això ha apostat per restringir drets fonamentals, i el Suprem ja ha processat pel delictes de rebel·lió –sense que hagi existit "un alçament violent", com requereix el delictes i reiteren juristes d'arreu– tretze membres del govern cata-

là, ampliant de quatre a nou el nombre de consellers en presó preventiva, mentre ja són sis els polítics a l'exili, i amb el president Carles Puigdemont detingut a Alemanya.

La jornada de l'1-O va omplir de sentiments contraposats –orgull i ràbia, sobretot– gran part de la ciutadania catalana. Les imatges de la brutalitat de les càrregues policials vers les persones fent residència passiva als centres de votació han fet la volta al món, i importants organitzacions humanitàries han denunciat la regressió dels drets humans a l'Estat espanyol, amb l'empresonament de dissidents.

En aquests mesos, els cops de porra i les estirades de cabells s'han transformat en denúncies generals per part de l'Estat espanyol per desacreditar aquella jornada democràtica amb 2,2 milions de votants i més de 40.000 voluntaris. El setge als Mos-

sos d'Esquadra també se suma a aquest escarni. El moviment de l'1-O, però, també ha despertat l'enriquidor teixit associatiu català, amb iniciatives ben diverses, com les plataformes En Peu de Pau o Som Defensores, la creació de l'associació Àgora Judicial, de denúncies constants per part de juristes, com

**S'han violat drets
civils i polítics a
Catalunya, clouen
experts d'ONG**

ara el Col·lectiu Praga i Drets, o iniciatives de bombers, mestres i de persones anònimes participant en protestes pacífiques dels CDR.

A mitjan setembre hi havia fins a 6.000 agents de les forces de seguretat desplegats a Catalunya. A pocs dies de l'1-O, tothom dubtava de si realment es

podria votar, davant les ordres draconianes de la Fiscalia Superior de Catalunya, que la magistrada del TSJC va suavitzar: va ordenar de prohibir la votació sense posar en risc la convivència. El TC va escapçar la sindicatura electoral catalana amb multes elevadíssimes, fet que va provocar que organismes internacionals qüestionessin la validesa del referèndum. Amb tot, la reivindicació del dret a votar dels ciutadans va ser exemplar aquell diumenge plujós de l'1 d'octubre.

A tres quarts de nou del matí, veïns concentrats a l'escola Ramon Llull de Barcelona van ser dels primers que van rebre els cops de porra i les puntades de peu d'agents antiavalots de la policia espanyola. En carrers propers, Roger Español va perdre la visió de l'ull dret per l'impacte d'una pilota de goma. Un grup de votants d'Aiguaviva també van ha-

Balanç de l'1-O sis mesos després

● **Querelles de la Fiscalia** contra el govern català i la mesa del Parlament

● **700 alcaldes** investigats pel suport a l'1-O

● **87 milions d'euros** gastats en l'operació Copèrnic per intentar aturar el referèndum de l'1-O

● **6.000 efectius** de la Guàrdia Civil i de la policia espanyola desplaçats a Catalunya

GRÀFIC: EVA HDEZ. / EL PUNT AVUI

ver de ser atesos a l'hospital per l'efecte de gasos lacrimògens llançats per la Guàrdia Civil. I així fins a 1.066 persones ferides. Les imatges de les primeres càrregues van ser virals, i la indignació es va apoderar de les persones, que van fer fins a tretze hores de cua per votar.

El jutge del Suprem ha xifrat en 1,6 milions els fons suposadament malversats pel govern per fer l'1-O, mentre el ministre d'Interior, Ignacio Zoido, finalment, va admetre que s'havien gastat 87 milions per aturar el procés català, amb l'anomenada opera-

ció Copèrnic, per –segons va dir– "fer un gir copèrnic" a la realitat catalana. La realitat és que no van trobar cap urna, i això els va fer enrabi. Una xarxa de voluntaris va amagar 6.500 urnes. "Van anar a fer por", sosté la penalista Anaïs Franquesa, que amb altres professionals ha denunciat l'excess de violència, a la seu de l'ONU a Ginebra.

Diverses ONG sostenen que el govern espanyol "ha vulnerat drets civils i polítics" a Catalunya. I malgrat la ràbia pels darrers esdeveniments, la llavor de l'1-O no s'atura. ■

L'APUNT

La ferida més profunda del CNI

David Portabella

Si el 9-N és recordat a La Moncloa com el dia en què el ministre Catalá va comparèixer amb un micròfon avariat, l'1-O és el dia de la ferida més profunda del CNI, que des del 2011 depèn del Ministeri de la Presidència de Sáenz de Santamaría. Quaranta anys d'espionatge espanyol i 3.500 assalariats hereus del Ce-

sid no van detectar cap urna en el trajecte de la Xina a Marsella fins als col·legis, passant per Elna. "L'explicació més raonable que això passés és que va ser obra de l'Esperit Sant", va sostenir Junqueras després de l'1-O. "A ciencia exacta, no se sabe cómo llegaron", es resigna encara avui el ministre Zoido.

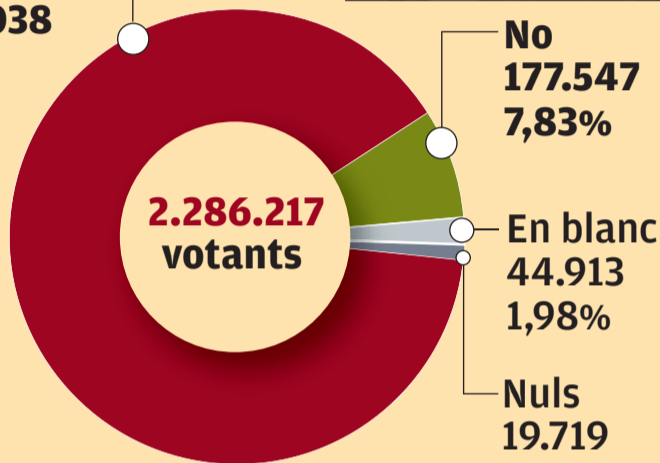
6 MESOS DE L'1 D'OCTUBRE

Resultat

- Cens: **5.313.564**
- Participació: **43,03%**

Sí
2.044.038
90,18%

Govern català i societat civil

- **47.498 voluntaris** per l'1-O (en calien 4.500)

- **10.000 urnes de plàstic** (comprades per un anònim per 100.000 euros a la Xina i amagades a França)

- **2.243 centres de votació**

- **7.850 agents dels Mossos d'Esquadra**, dispositiu de seguretat

- **113 centres de votació tancats** per la policia o no oberts

- **1.066 ciutadans ferits** per les càrregues policials

- **58 agents de la policia espanyola ferits i 17 incidents** amb ferits de la Guàrdia Civil

- **314.000 euros en danys** a les escoles i centres de votació per accions de la policia espanyola

- **32 jutjats catalans** investiguen denúncies contra la policia, contra ciutadans i contra els Mossos

XXII

Fira Medieval d'Hostalric

30 i 31 de març i 1 d'abril de 2018

Més informació:

www.hostalric.cat - www.turismehostalric.cat

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

6 MESOS DE L'1 D'OCTUBRE

Plàcid Masvidal, president de mesa a Calella el dia 1 d'octubre, i Teresa Arderiu, vocal a La Sedeta de Barcelona ■ QUIM PUIG I EL PUNT AVUI

“Ningú es va fer enrere”

NERVIS • Els presidents i vocals de les meses electorals van patir primer per l'atac cibernètic i després per les càrregues policials **RESPOSTA** • Plàcid Masvidal recorda que després de les agressions encara hi va haver més cues **INTENT** La Marta va camuflar entre herbes l'urna de Fonollosa però la van trobar **ALERTA** • Molt material va ser amagat per falses alarmes

Laia Bruguera
BARCELONA

Alguns van rebre una carta que els avisava que els havia tocat, altres van fer cua durant hores per ser els primers i poder aspirar al càrrec, i també hi ha qui va respondre a un SOS d'última hora d'algú que li demanava la seva implicació, però fos quin fos el camí seguit per ser president o vocal, el seu paper va ser vital per assegurar l'èxit del referèndum. Els membres de les meses electorals van lluitar contra vent i marea per minimitzar els efectes del sabotatge informàtic, van assegurar-se que se seguissin escrupolosament les normes i, sobretot, ningú es va moure de la cadira quan van arribar les primeres càrregues. Només es van moure, si va fer falta, per amagar i protegir els vots.

A Plàcid Masvidal, estudiant d'informàtica biomèdica, li van trucar la nit del 30 de setembre per preguntar-li si volia ser president de mesa. A dos quarts de sis del dia següent ja era a la Fàbrica Llobet de Calella. “Els de la mesa vam entrar entre aplaudiments, no semblaven les sis del matí, la gent estava molt enèrgica”, recorda. Durant tot el matí, ell i els seus companys van estar en contacte telefònic amb els informàtics per esquivar “la censura”, però el veritable repte va ser quan van arribar pel mòbil les primeres imatges “d'agressions molt bèsties”.

“Tothom estava impactat, no ens ho esperàvem, en l'ambient es va notar la indignació de la gent, però ningú es va fer enrere i després de les càrregues encara hi va haver més cues”, recorda.

A Maria Foix (nom fictici, prefeix mantenir l'anonimat) li va arribar una carta que li deia que havia de formar part de la mesa d'un poble de Lleida. “Jo tenia claríssim que aniria a votar i aguantaria les hores que fessin falta, però en rebre la carta el primer que vaig pensar és que allò era un embolic perquè tenia més implicacions legals.” Però va reflexionar: “Després de pensar molt les coses vaig imaginar-me els pitjors escenaris –una multa o que em vinguessin a buscar per declarar– i vaig preguntar-me si estava disposada a assumir-ho.” “Vaig dir que sí, així que un cop assimilat vaig decidir fer-ho el millor possible.” Foix insisteix que això vol dir que, com la resta de meses, la seva ho va fer “tot com s'havia de fer, seguint la normativa, com si fossin unes eleccions normals”.

Van ser hores de molta alegria, emoció i també, de seguida, de molts nervis. “Em va arribar que una amiga de Sabadell estava al col·legi on havia de votar Carme Forcadell i va haver d'anar a l'hospital per contusions”, relata aquesta lleidatana. Hi havia un nivell alt d'alerta però també d'incredulitat, relata. També de psicosis. En un moment determinat, els van avisar

que venia la policia, van tancar l'urna amb una manta i se la van emportar. “Era com quan avisen que desapareixen al president dels Estats Units i tots van darrere seu per protegir-lo, tot molt de pel·lícula, però és que tal com estava anant tot...”, deixa a l'aire. Foix i els seus companys –i les urnes, és clar– van estar amagats dins d'un cotxe fins que van saber que era una falsa alarma. “Nosaltres érem els responsables dels vots i les paperetes i allò no ho tocava ningú”, avisa.

Amagada en un camp

A Fonollosa, l'avis que arribava la Guàrdia Civil no va ser una falsa alarma. Van començar a arribar cotxes de la policia, explica la Marta (prefereix no donar el cognom), i van improvisar. “Va ser acció-reacció, vam sortir per la portalada de l'ajuntament i jo mateixa vaig amagar l'urna en un tros al marge on hi havia bastanta herba, la vaig entaforar allà i quedava dissimulada.” La Marta es va quedar vigilant l'urna però patia pels vots i també pels seus amics i familiars, ja que sentia crits i cops a la plaça de l'església. Hi ha ferits que encara se'n ressenten i l'urna va ser requisada. Un talp els va delatar. Per què la policia va anar fins a Fonollosa, un poblet de 250 habitants? Ho han debatut molt. “Suposo que sabien que seríem pocs i seria fàcil acorralar-nos, però no pots buscar una raó, ens va tocar”, es resigna.

2.294

punts de votació estaven previstos l'1 d'octubre i 446 no van estar finalment operatius, segons les dades dels Mossos d'Esquadra.

2,2

milions de persones van participar en la consulta.

90

percent dels vots van ser a favor de la independència, i un 7% van apostar pel no.

Per Teresa Arderiu, des del dia que els Jordis van entrar a la presó que estem “dins del túnel del temps”. Ella va ser vocal a La Sedeta, al barri de Gràcia de Barcelona. El dia abans havia ajudat a mantenir obert el col·legi cuinant paella i a les cinc del matí de l'1 d'octubre tornava a ser allà, fent cua tot i el “fred de mil dimonis” que feia. “Volia ser de les primeres per poder formar part d'una de les tretze taules perquè ho volia viure a primera fila, amb tota la intensitat”, explica. Va viure un dia ple d'emocions i quan va arribar el punt que més temien molts col·legis, el del recompte de vots, va respirar tranquil·la. “Ho vam poder fer amb calma perquè hi havia molta gent dins i fora, vam sortir els voluntaris i ens van aplaudir i ens donaven les gràcies, però és que ells també eren voluntaris perquè havien fet d'escut humà!”

Els que van participar activament en els preparatius del referèndum tenen, majoritàriament, un sentiment agredolç. Estan orgullosos perquè votar va ser una gesta èpica que entre tots es va aconseguir, però indignats amb l'agressiva i antidemocràtica resposta de l'Estat espanyol. Tot i ser conscients del seu escàs marge de maniobra, també hi ha crítiques cap al govern per no haver defensat, quan tocava, la República. “Jo no veig el mateix grau de convenciment i valentia que el que vam tenir la gent l'1 d'octubre”, opina Plàcid Masvidal. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

6 MESOS DE L'1 D'OCTUBRE

“Era una processó laica”

DUBTES • Els responsables de portar el material als col·legis estaven “desesperats” perquè pocs dies abans encara no sabien res de les urnes **ALEGRIA** • En rebre la comanda, Sergi Mir es va abraçar emocionat amb el seu enllaç i van immortalitzar la gesta amb una foto **CALMA** • “Et vas mentalitzant que no estàs fent res il·legal i això et dona tranquil·litat”, relata un voluntari

Laia Bruguera
BARCELONA

Fins fa deu dies, Sergi Mir encara guardava les sis urnes que va custodiar i que van permetre votar a Caldes de Malavella. Va ser ara que fa mig any del referèndum que va entregar-les a les dues escoles i a l'institut del poble, l'ANC local i l'Ajuntament. “Jo no me n'he quedat cap perquè crec que les urnes, com a símbol, són i han de ser de tots”, explica. Regidor de l'Ajuntament de Caldes pel PDE-CAT, quan li van proposar ser coordinador local de la consulta molts li van recomanar que no ho acceptés. “M'alertaven que potser m'inhabilitarien i no podria mantenir el càrrec públic però tampoc tornar a ser mossos d'esquadra, però no em feia por, hem de ser coherents amb el que pensem”, assegura.

Entre les tasques que com a coordinador havia d'assumir Mir, hi havia responsabilitzar-se del material, i és per això que a mesura que s'anava acostant el dia D s'anava posant nerviós. “Estava desesperat, patia per si havien interceptat les urnes de Caldes, no volia preguntar perquè sabia que la informació estava restringida i agrupada en uns pocs, però al final no vaig poder més i em van contestar que no patís, que algú em trucaria.” I així va ser. Només dos dies abans del referèndum va agafar el telèfon i va sentir l'anhelat missatge: “Tinc una cosa per a tu.” Era una persona que coneixia. El va citar a casa seva i al garatge li va entregar el tresor. Es van abraçar, emocionats, i van immortalitzar la gesta amb una foto.

Les urnes van dormir dues nits en una casa abandonada on havia viscut el tiet de Mir perquè estava molt a prop de l'escola Sant Esteve, l'únic col·legi electoral de Caldes l'1 d'octubre. Quan va arribar al col·legi va preguntar a la gentada que ja hi havia congregada si el volien acompanyar a buscar les urnes: la resposta era òbvia. “No en vaig portar cap perquè tothom tenia ganes de tocar-les, era com una processó laica, com la rua després de guanyar una Champions”, rememora.

Martí Mata, coordinador local del referèndum en un poble del Maresme, va penjar el 2 d'octubre a Facebook fotos del magatzem on havia amagat 13 urnes. Ara prefereix no donar el seu nom real. “Continuo participant en actes de desobediència i res ha canviat les meves conviccions ni les ganes de lluitar, però

amb aquesta bogeria de repressió que patim no seria prudent donar publicitat a una cosa que ja ha passat”, argumenta. A aquest maresmenc el van citar en una casa amb magatzem i d'allà en va sortir amb unes bosses d'escombraries al maleter. Fins a casa del seu pare, on havia decidit custodiar les urnes, no van ser més de 30 minuts, però es van fer eterns. “Vaig passar molt neguit conduint, no pel que em podia passar a mi si m'inxampaven, sinó perquè ho hauria deixat tot en boles.”

Mata va guardar les urnes deu dies a casa dels seus pares sense que ho sabessin ni la seva dona ni el seu fill ni la seva mare, que hi vivia. Per estalviar patiments i per seguretat. “Bé, la meua dona a mesura que s'anava apropant la data s'anava ensumant coses, veia que hi havia alguna moguda”, admet. Van ser dies molt intensos i no només pel material que s'havia d'amagar i salvaguardar. “Eren tantes, les coses de què t'havies de preocupar, les mil reunions, que si ara aprèn què és el Signal, que si ara busca ordinadors

Sergi Mir, coordinador del referèndum a Caldes de Malavella, amb les sis urnes que va custodiar els últims dies, i pessebre protagonitzat per una urna que un altre voluntari s'ha quedat a casa seva ■ JOAN SABATER / EL PUNT AVUI

perquè al final el cens era universal... Al mes de setembre em vaig aprimar, però convençut i orgullós”, relata.

Amb el cap ben alt

Marc Rodríguez (nom també fictici) no era coordinador local del referèndum a la seva ciutat però s'havia posat “a disposició” de l'organització per al que fes falta i li van trucar quinze dies abans demanant-li ajuda per distribuir el material. En un pàrquing comunitari li van entregar setze urnes, que havia de fer arribar a tres escoles de Terrassa. “M'espantava que algú veiés el moviment, però et vas mentalitzant que no estàs fent res il·legal i aquest convenciment et dona tranquil·litat, saps que pots anar amb el cap ben alt.”

Quan Rodríguez va veure que les escoles feien portes obertes va decidir canviar el guió i repartir les urnes el dia abans. En un dels centres, les van amagar al congelador. Al seu col·legi electoral van ser els Mossos d'Esquadra els que van reclamar les urnes, però com que 500 persones es van amotinar al gimnàs per protegir-les, van marxar amb les mans buides. Ell se'n va quedar una. Presideix el moble del menjador i aquest Nadal, ben guarnida amb llums de colors, ha estat la gran protagonista del pessebre. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

6 MESOS DE L'1 D'OCTUBRE

Samuel Colomer, bomber que va intentar protegir la gent l'1 d'octubre ■ LLUÍS SERRAT

Samuel Colomer Bomber

“Aquell dia vaig veure molt d'odi”

MISSIÓ · “Em vaig col·locar entre la gent i la policia per calmar els ànims” **VIOLÈNCIA** · “Quan intentava dialogar, em pegaven amb les porres, era clar que venien a picar”

L.B.
BARCELONA

Samuel Colomer va presenciar –i patir– diverses de les agressions policials de l'1 d'octubre. Votava a Sarrià de Ter, on està empadronat, i quan va saber que a Sant Julià de Ramis la policia estava carregant, va marxar corrents cap allà. “Em vaig trobar amb quatre companys i al cap de deu minuts ja hi érem, ens vam col·locar entre la Guàrdia Civil i la gent, que estava molt exaltada perquè havia rebut fort i de valent.” La policia va anar retrocedint i aquest gironí està convençut que així es va aconseguir aturar una segona càrrega. Colomer i la resta de companys de la cadena humana que no només va protegir els ciutadans de Sant Julià de Ramis sinó també de moltes altres poblacions són bombers, professionals que abans del referèndum ja s'havien mobilitzat activament a favor del dret de vot i el dia de la consulta van defensar-lo posant en risc la seva integritat, com fan sempre que treballen. Ell, però, està més acostumat al foc que a tot el que va viure.

“La nostra missió era intentar que fos una jornada pacífica, però en molts casos va ser molt difícil calmar els ànims de la policia”, lamenta. Admet que va ser dur. “Quan fèiem la cadena humana, sentia darrere meu la gent que empenyia, la seva ràbia, la meua ràbia.” “A vegades estava com alienat –rememora– perquè havia de fer barrera però també m'identificava molt amb la

gent del darrere, amb el meu poble, que trepitjaven.” En algunes poblacions, no només van fer d'escuts humans, sinó que també van fer les primeres cures. “A Salt, a l'escola El Gegant del Rec hi havia un home amb el cap mig obert, una senyora al terra amb ansietat, sabies que arribaves tard, era tanta la impotència...”, relata Colomer. El pitjor, però, encara havia d'arribar.

Al migdia, els bombers van arribar al barri gironí de Sant Narcís i va ser “la debacle”. “Quan la policia va intentar sortir del col·legi, a l'obrir pas esbatusava a tothom i vam rebre nosaltres perquè estàvem a primera línia.” Va anar parant com va poder cops amb el braç i va intentar dialogar amb el policia “més violent”. “Per darrere senties les porres, venien a picar, allà ho van deixar molt clar.” El que més té gravat són les cares dels que pegaven. “Vaig veure molt d'odi.” També amenaces com “Bomber, treu-te el casc i et parteixo la cara”. Per tot això ha presentat una denúncia (que inclou el número d'identificació de l'agent més agressiu). Tot i que tem que s'arxivarà, ell ja ha declarat. “Em van tractar fatal, em volien fer sentir culpable, que entrés en contradiccions per fer-me veure que com a bomber hauria hagut d'anar en contra de la gent, però no ho van aconseguir.” Malgrat el mal tràngol i tot el que ha passat després, Colomer i els seus companys segueixen “motivats”. “Tenim ganes de continuar treballant perquè és un projecte que creiem que ens portarà un país millor.” ■

Montse Mindan Alcaldessa de Roses

“No em considero culpable de res”

DENÚNCIA · Un veí de Roses va denunciar l'alcaldesa pel seu suport a l'1-O **PENDENT** · Els jutjats han de valorar si hi ha causa **FERMESA** · “Tinc confiança”, diu Mindan

Esteve Carrera
ROSES

Montse Mindan, alcaldessa de Roses (PDeCAT), va ser citada a declarar el 28 de febrer passat al jutjat d'instrucció número 1 de Figueres com a investigada per desobediència i col·laboració amb el referèndum de l'1 d'octubre. La citació responia a una denúncia particular presentada per un veí del seu municipi, el president de Plataforma per Catalunya a Roses. Mindan va respondre a la citació i, seguint els consells del seu advocat, es va acollir al dret de no declarar. Des de llavors està esperant el que decideixi el jutjat, que ha requerit informació a l'Ajuntament per determinar si es dona continuïtat a la denúncia o no, si hi ha causa per tirar endavant i celebrar un judici.

“Estic molt tranquil·la, no em considero culpable de res i sé que no he fet mal a ningú”, diu Mindan. Amb tot, l'alcaldesa admet que es pregunta què deu tenir d'especial la vila de Roses, tenint en compte que és l'únic municipi on pot arribar a tenir recorregut una denúncia d'aquestes característiques.

“Si aquesta denúncia ha de tirar endavant, interpretaré que ens volen fer servir d'exemple. En tot cas, a Roses no va passar res que no passés a tots els municipis del país. Citaran a declarar tots els alcaldes de Catalunya?”, pregunta Mindan. Des del dia que va ser citada a declarar només sap que els jutjats han reclamat documentació a l'Ajuntament i que se'ls entregarà tot el que demanin. “Tinc plena confiança i, esperant el que passi, seguim afrontant la nostra tasca diària”, insisteix l'alcaldesa. En paral·lel a aquest discurs de fermesa i serenitat, però, Mindan admet que és difícil no fer la relació amb el context de detencions que s'estan produint al país. No vol anticipar-se als esdeveniments ni es considera experta en qüestions jurídiques, però també és conscient que els càrrecs de desobediència pels quals ha estat denunciada podrien significar sancions com ara una detenció de fins a 6 mesos i multes d'entre 30.000 i 300.000 euros. “No fa gens de gràcia, però cal afrontar-ho. Hi som pel mig, tots estem ficats en el que està passant”, recorda Mindan.

La denúncia presentada demanava que s'investigués si la conducta de l'alcaldesa de Roses és “constitutiva d'il·lícits penals” perquè va donar suport a

Montse Mindan el dia que va ser citada a declarar a Figueres ■ JOAN PUNTÍ

la llei del referèndum tot i la suspensió cautelar ordenada pel Tribunal Constitucional, i entre els elements que s'afegirien per completar aquesta argumentació hi hauria el fet que va participar en la penjada de cartells a favor de la convocatòria i, a més, que és la responsable de la Policia Local de Roses.

“Vaig respondre al requeriment del president de la Generalitat, Carles Puigdemont, com tants altres alcaldes”, diu Montse Mindan. Quan va anar a declarar al jutjat de Figueres, l'alcaldesa de Roses va ser acompanyada de molts alcaldes i regidors de l'Alt Empordà, entre els quals hi havia també Marta Felip, alcaldessa de Figueres. Felip també està sent investigada per un presumpte delictes de desobediència en relació amb la celebració del referèndum de l'1 d'octubre. En aquest cas les diligències prèvies són producte d'un atestat policial i, per tant, Felip seria la primera alcaldessa que seria investigada d'ofici, a diferència de Mindan, que va ser-ho per la denúncia d'un ciutadà del seu propi municipi. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

6 MESOS DE L'1 D'OCTUBRE

Carsten Trauzettel, davant dels jutjats de Girona, dilluns passat ■ MANEL LLADÓ

“Venien a fer mal i cal denunciar-ho”

DECLARAR · Carsten Trauzettel és un dels prop de 300 gironins que han denunciat lesions per les càrregues de l'1-O **FUTUR** · Creu que s'haurà de jutjar a Estrasburg

Esteve Carrera
GIRONA

Prop de 300 gironins afectats per les càrregues policials de l'1 d'octubre han fet el pas de denunciar aquests fets als jutjats, assessorats per un col·lectiu d'advocats voluntaris. Les declaracions es van iniciar el 13 de febrer passat i s'allargaran fins al 12 d'abril. Carsten Trauzettel és un d'ells i va anar a declarar dilluns passat. Va ser un tràmit ràpid, d'uns deu minuts, però ell considera que l'havia de fer: “Tal com diuen els nostres advocats, els que declarem no ens hem d'inventar res; només hem d'explicar la veritat tal com va passar, i això ens surt de manera força natural. He contestat moltes preguntes del meu advocat i només una pregunta del fiscal i una de la jutgessa”, explicava Trauzettel sortint de declarar.

L'objectiu principal és denunciar la “violència policial innecessària” que hi va haver en molts llocs de votació. “Vaig veure com s'obrien caps i esquitxava la sang pels cops de porra”, recorda. Era al Col·legi Verd de Girona. Ell no podia votar, és de nacionalitat alemanya, però està perfectament integrat i compromès amb el procés per la independència de Catalunya pels seus vincles familiars: casat amb una gironina, fa 23 anys que viu i treballa aquí. “Era un dia i un acte festiu, acompanyava la meua dona, la sogra, la família, hi anava tot el barri.” Quan la policia va començar a carregar contra la gent que s'havia concentrat al davant de l'entra-

da del col·legi, es van tancar les portes del pati i van quedar a dins. “Ho vam fer quan vam veure com s'obrien caps a cops de porra. Per por, perquè hi havia molta gent gran i nens, vam tancar la porta per refugiar-nos i que no ens passés el mateix”, diu el denunciador. Quan després de molts esforços els policies van entrar al pati –relata Trauzettel–, van començar a repartir cops de porra contra la gent que hi havia a dins, no van avisar ni dir res, a part d'algun insult als que eren allà. “Vaig fer un pas enrere i de costat per deixar passar gent i un va venir cap a mi, em va donar un bon cop de porra a les cames, als bessons, que em va deixar un bon blau durant cinc setmanes; com que no vaig reaccionar gaire va intentar colpejar-me al cap, em vaig protegir amb el braç, i després se'n va anar a colpejar altra gent.” Va sentir com la seva dona també anava a terra colpejada.

Al Tribunal d'Estrasburg

“He vist càrregues policials, als anys vuitanta a Alemanya, però mai un excés de força com aquest. Mai hauria pensat això; anaven a fer mal”, assegura. Pendent del recorregut que pugui tenir la denúncia, ell creu que el pas més important era denunciar-ho i anar a declarar. Trauzettel creu que la denúncia serà rebutjada per totes les instàncies espanyoles i que caldrà anar al Tribunal Europeu de Drets Humans, a Estrasburg. “Seran les instàncies europees que hauran de jutjar-ho perquè estic bastant convençut que aquí no tirarà endavant”, conclou. ■

Abel Pié Advocat

“La vulneració de drets és planificada”

TRIBUNALS · “Jo i els meus companys hem impulsat set denúncies” **PAS** · “Hem demanat ja que dos agents siguin investigats” **VÍDEOS** · “L'avantatge és que tot està gravat”

Laia Bruguera
BARCELONA

Abans del referèndum, els advocats ja havien fet molta feina prèvia assessorant la gent i responent dubtes com ara si els presidents i vocals de les meses electorals s'exposaven a algun risc, però se'ls va girar feina de seguida. Abel Pié és degà del Col·legi d'Advocats de Manresa i havia mobilitzat una seixantena de voluntaris que es van repartir pels col·legis del Bages i el Moianès. En aquestes comarques hi va haver càrregues en quatre poblacions –Sant Joan de Vilatorrada, Callús, Fonollosa i Castellsal–, així que els professionals del dret que seguien la jornada es van convertir en testimonis i estan testificant en les denúncies presentades. “Vam comprovar la resistència passiva exercida per la població i la violenta resposta de la Guàrdia Civil, així que vam decidir donar suport als lesionats i afectats i vam preparar una denúncia per cada municipi.” En els casos més greus –“Després de sis mesos, encara hi ha una persona de baixa”– la denúncia s'ha fet individualment, així que en total el col·legi de Manresa en porta set. Representen més de 50 lesionats i, com explica Pié, els tràmits estan molt més avançats que a la resta de Catalunya. Catorze policies ja han declarat davant la jutgessa de Manresa, arribats de Madrid i d'altres punts de l'Estat espanyol, i s'ha demanat que dos dels agents, un capità i un tinent, hagin de testificar ja com a investigats.

Pié feia d'advocat voluntari a Manresa juntament amb un company. Va pujar a casa un moment i allà va veure les primeres imatges de càrregues. “Va ser molt dur perquè un advocat de Castellsal va gravar des del terra unes imatges, estava allà per informar els ciutadans dels seus drets i es va haver d'estimar per salvaguardar la seva integritat”, reflexiona remarquant la paradoxa. “No ens esperàvem aquesta violència. En les reunions prèvies –explica–, els advocats havíem de recordar que si la Guàrdia Civil venia s'havia d'identificar, podíem demanar l'acta judicial, aixecarien acta de tot el que s'emportessin...” “De fet, si haguéssim sabut com aniria tot, hauríem fet tàndem amb metges i infermers”, ironitza seriós.

La feina de Pié i la resta d'advocats voluntaris va ser intentar calmar la gent. També agrupar i posar en contacte els damnificats. “Si no haguéssim fet

Abel Pié, advocat ■ ANDREU PUIG

aquesta feina no hauria estat possible la batalla judicial actual.” De la seva àrea d'influència, denuncia fets greus com ara que a Fonollosa els lesionats van haver d'anar fins a l'ambulància perquè la policia no la va deixar passar pel cordó de seguretat. “L'avantatge és que hi ha vídeos de tot”, recorda.

Entre els juristes hi ha molt debat al voltant del procés i la consulta, però Pié diferencia: “La gent et pot discutir la validesa del referèndum jurídicament, però el problema és fins a quin punt, per tal d'evitar un acte polític, pots limitar els drets fonamentals de les persones.” La impotència que va sentir i sent també amb irregularitats com ara l'empresonament dels Jordis i els consellers és “absoluta”. “És una suma de vulneracions dels drets que s'escapa a qualsevol situació de civilització moderna.” “Com que ens toca creure en la justícia, som un col·lectiu d'advocats conscienciats que arribarem fins al final per demostrar aquesta vulneració de drets orquestrada i planificada”, avisa. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Alemanya fa seu el procés

NEUMÜNSTER · Una setmana amb Puigdemont empresonat ha canviat la perspectiva dels alemanys sobre la situació a Catalunya **DESCENTRALITZAT** · L'extradició correspon a la justícia i al poder regional, però Merkel no se'n pot rentar les mans

Gemma C. Serra

Berlín

Fins diumenge passat a les 11.19 del matí, Alemanya podia passar de puntetes per l'independentisme català. Una qüestió que aquest gran país, obsesionat per la unitat, no acaba d'entendre. Amb la detenció de Carles Puigdemont a la gasolinera de Schuby, a 35 quilòmetres de la frontera amb Dinamarca, la situació va canviar: Alemanya té el seu "pres polític", va escriure aquell dia el diari de referència del país, *Süddeutsche Zeitung*. La detenció és "una vergonya per a Espanya, per a Alemanya i per a Europa", hi afegia el setmanari *Der Spiegel*.

Han continuat defensant el no a l'extradició en dies successius Heribert Prantl i Jakob Augstein, dues firmes reservades als grans temes, des d'aquests mitjans capdavanters. El clam contra l'extradició de Puigdemont no s'ha limitat a aquests pesos pesants de la premsa escrita. També han estat presents a la ràdio pública Deutschlandfunk i a les dues cadenes de la televisió nacional, Ard i Zdf.

Un 51% dels alemanys opinen que no s'ha d'extradir Puigdemont, segons un sondeig del diari conservador *Die Welt*. I els companys de presó de Puigdemont consideren que aquest detingut tranquil i de tracte cortès "no hauria de ser a Neumünster", segons ha explicat la directora del centre, Yvonne Radetzi, a agències de notícies i a mitjans locals del land de Schleswig-Holstein, al qual pertany aquesta ciutat. La primera decisió, dilluns

La cancellera alemanya, Angela Merkel, en el darrer debat parlamentari al Bundestag, abans de les vacances ■ CLEMENS BILAN / EFE

El govern no vetarà l'extradició

El setmanari 'Der Spiegel' informava dijous que, segons fonts del govern alemany, l'executiu de Merkel no vetarà l'extradició de Puigdemont si així ho decideixen els tribunals. Però serà difícil que se'n mantingui al marge passí el que passi, perquè l'opinió pública del país ja ha fet seu el cas.

passat, segons la qual Puigdemont quedava "sota custòdia" policial, va correspondre a un jutjat de primera instància d'aquest districte judicial.

Per dimarts s'espera una segona decisió, ara de la fiscalia del land, que ha de demanar, o no, que es tramiti la petició d'extradició del jutge Pablo Llarena. Si ho fa, la qüestió quedarà en mans del Tribunal Territorial de Schleswig-Holstein i tornarà a la fiscalia regional, en cas que s'hagi d'executar. El vistiplau definitiu l'haurà de donar el Departament de Justícia del land, ja que el govern federal delega el tràmit als executius regionals.

Podrà Angela Merkel inhibir-se'n? Costa de creure, per molt que

el federalisme alemany així ho prevegi. Els advocats alemanys que han assumit el cas, Wolfgang Schomburg i el seu fill Sören, exigeixen que, si la justícia regional es pronuncia a favor de l'extradició, el govern de Merkel ho freni. És un procés polític, asseguren, i el govern federal té els instruments necessaris per aturar-lo.

Merkel, de moment, només ha parlat per boca del seu portaveu, Steffen Seibert, que ha insistit que la qüestió és "essencialment judicial" i que no hi ha dubte sobre la fortalesa democràtica d'Espanya. La cancellera està de vacances privades –a La Gomera, com altres anys–. El més probable és que, quan torni, la fiscalia regional ja

hagi pres una decisió. Sigui a favor o en contra de l'extradició, li serà difícil inhibir-se'n: si Puigdemont queda lliure, perquè Alemanya haurà "decebut" la petició d'un gran aliat europeu; si es tira endavant el procediment d'extradició, perquè s'intensificarà el clam intern per demanar que aturi un procés polític. I també es concretaran les gestions de l'advocat Schomburg, el pare, davant del Constitucional. Si hi ha un lletrat al país que sap quan un cas entra en la jurisdicció internacional és aquest veterà il·lustre de 69 anys, exjutge del Suprem i primer alemany que va pertànyer al Tribunal Internacional de la Haia, entre els anys 2000 i 2008. ■

El PSOE sanciona ara Montilla per no votar el 155 amb 300 euros

David Portabella
MADRID

José Montilla no va dir que faria en la votació de l'article 155 fins al mateix 27 d'octubre, en què, arribat el moment, va sortir de l'hemicicle del Senat i no va sumar el seu vot als vots del PSOE pel seu "compro-

mís" com a expresident de la Generalitat. Cinc mesos després de la rebel·lia, el grup del PSOE al Senat multa ara amb 300 euros Montilla i el balear Francesc Antich, que també va abandonar el ple.

El reglament del PSOE a les Corts preveu una sanció de 200 a 600 euros per

Montilla va abandonar el ple del Senat el 27-O per no avalar el 155 ■ ORIOL DURAN

al diputat o senador que s'absenti d'una votació sense permís. Tot i ser el ple més important en la història del Senat, el PSOE ha dilatat el veredicte cinc mesos i al final ha admès "l'excepcionalitat" dels casos de Montilla –únic senador del PSC– i Antich per eximir-los de la multa màxima i la deixa en 300 euros. "Intento fer-me ressò dels ciutadans que dubten sobre l'aplicació del 155. Amb la meua posició també els vull representar a ells", va dir Montilla el 27 d'octubre al passadís del Senat. ■

LA REPÚBLICA

És

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Puigdemont deixa clar al PP, Cs i el PSOE que no renunciarà

■ L'ANC es manifesta avui a la Porta de Brandenburg de Berlín per una "solució política" i la llibertat del pres

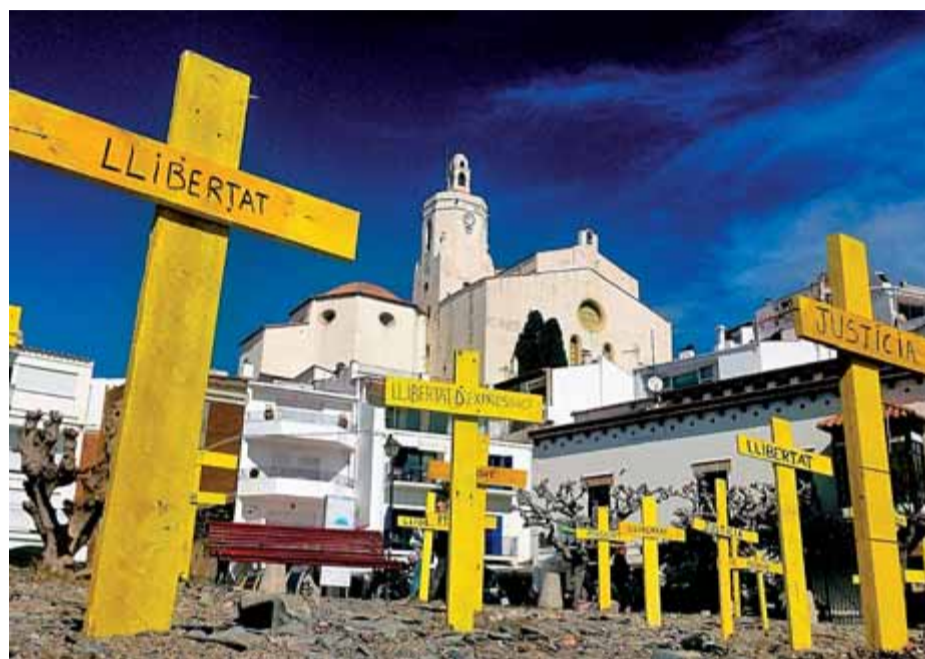
Xavier Miró
BARCELONA

El president Carles Puigdemont, empresonat a la població alemanya de Neumünster, va avisar ahir des del seu compte de Twitter el PP, Ciutadans i el PSOE que no pensa "claudicar" ni "renunciar" a la seva legitimitat com a president escollit per la majoria parlamentària a pesar d'haver estat destituït pel govern espanyol. Sense citar ningú en concret, Puigdemont va afirmar que no claudicarà, ni renunciarà, ni es retirará

"davant l'actuació il·legítima dels qui han perdut a les urnes", amb referència al PP català, ni tampoc davant "l'arbitrarietat dels qui estan disposats a pagar el preu d'abandonar l'estat de dret i la justícia per la «unitat de la pàtria», en una referència a Ciutadans i, més clarament, al PSOE —cal recordar que va ser l'exvicepresident socialista Alfredo Pérez Rubalcaba qui va defensar públicament que l'Estat estava disposat a pagar el preu d'incomplir l'ordenament per impedir la investidura de Puigde-

Creus pels presos a les platges

Els CDR van omplir ahir amb 3.000 creus grogues les platges del Port de la Selva, Cadaqués i Argelers (Catalunya del Nord) per demanar la llibertat dels presos polítics, democràcia i justícia. En un comunicat, els CDR van explicar que es tractava d'una protesta per "la mort de les llibertats civils i dels drets polítics". També van organitzar una manifestació al Vendrell.

Creus clavades a la sorra de la platja empordanesa de Cadaqués. La mateixa acció es va repetir ahir a les platges del Port de la Selva i Argelers (Catalunya del Nord) ■ ANDREU PUIG

mont després que el mateix Consell d'Estat s'havia negat a vetar-la.

D'altra banda, avui l'ANC de Berlín es manifesta al migdia davant de la Porta de Brandenburg per la llibertat de Puigdemont i la resta de dirigents catalans empresonats però també per demanar

una "solució política" al conflicte. L'Assemblea fa una crida a participar-hi tant als ciutadans catalans residents a Alemanya com als alemanys "preocupats per la deriva autoritària d'Espanya i el paper que el seu país pugui jugar en una possible solució negociada". L'ANC ha triat la Por-

ta de Brandenburg, tancada entre 1961 i 1989, com a zona d'exclusió militar del mur de Berlín, per haver-se convertit en un dels escenaris principals de les manifestacions a la capital alemanya. Els diputats de JxCat Aurora Madaula i Quim Torra han confirmat la seva assistència. ■

LA VENJANÇA
LA VENGANZA
VENGEANCE

Attila

VERDI
ÒPERA VERSIÓ
CONCERT

2017 | 2018

6 | 8 | ABR

A partir de 10€

Liceu Opera Barcelona

PASSIONS QUE ET MARQUEN

liceubarcelona.cat | 902 787 397